

[Justitsministeren.]

til Psykopater, deri tager den ærede Forespørger fejl. For øvrigt betyder det at blive erklæret for Psykopat jo ikke nogen Forbedring af vedkommendes Kaar; det bevirker, at de kan spærres inde paa aldeles ubestemt Tid, og det er noget, de absolut ikke holder af.

Den ærede Forespørger sagde, at han var forbavset over, at Wagner var blevet løsladt i 1932, naar han ifølge den nye Straffelov kunde indespærres om det skulde være for Livstid i Sikkerhedsforvaring. Jeg maa gøre opmærksom paa, at den nye Straffelov først traadte i Kraft den 1. Januar 1933, og at Wagner derfor umuligt kan have været idømt en Straf efter den nye Straffelov, som først traadte i Kraft Aaret efter, at han havde udstaaet Straffen. Paa noget saadant maa man dog ikke bygge sine Angreb paa den nye Straffelov.

Til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro saavel som til det ærede Medlem Hr. Pürschel, som begge talte om Bestemmelsen i Retsplejelovens § 807, 3die Stykke, om, at det udtrykkelig skal siges til den, der kommer i Forhør hos Politiet, at han ikke behøver at svare, vil jeg sige, at det ganske vist undertiden kan være uheldigt at overføre Bestemmelser uændret og utilpasset fra et Lands Lovgivning til et andet Lands. I England har denne Bestemmelse en historisk Oprindelse, som har gjort, at den er blevet tilpasset til det engelske Folk, der slet ikke forbavses eller forarges over den. I sig selv er det jo rigtigt, at det er saadan, men derved, at man har overført Bestemmelsen ganske uændret fra England til Danmark, er man unægtelig kommet i en Situation, hvor jeg godt kan forstaa, at Befolkningen finder den stødende. Men jeg maa sige, at de Herrer, baade det ærede Medlem Hr. Vagn Bro og det ærede Medlem Hr. Pürschel, jo har været med til at arbejde paa den Lov, hvor dette er indført, og jeg har ikke været ivrigere for at faa det sat ind, end at jeg kan sige, at min Handlemaade paa det Punkt har været meget behersket.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde en Bemærkning om denne Forbryder, der var kommet ud af et dansk Fængsel og havde sagt, at det var et bedre Pensionat at være i. Om nu nogen har sagt noget saadant, ved jeg ikke. Jeg ved, at det har staaet i en Avis, men det behøver jo ikke altid at være foregaaet, fordi det er kommet i Avisen. I alt Fald vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at det næppe kan sigte til Ungdomsfængselet paa Søby-

søgaard. Forholdet var, saa vidt jeg erindrer — det kan være, jeg husker fejl, men jeg tror det ikke —, at det var en Udlænding, der havde siddet i Varetægtsarrest, og som skulde rejse bort fra Landet, der skulde have sagt dette til en Pressemand; i saa Fald har han formodentlig siddet i Varetægtsfængsel henne paa Nytorv, i det smukke Hus, som er bygget af vor store Arkitekt C. F. Hansen, og som ikke alene er smukt udvendigt, men ogsaa indvendigt. Men det Fængsel er bygget og indrettet, før Straffeloven af 1866 traadte i Kraft, og man kan slet ikke gøre Straffeloven af 1930 eller 1933, hvad man nu vil, ansvarlig for, hvordan det Fængsel er indrettet. Nu er der jo ogsaa et gammelt Ord, som siger: Tak du din Gud, at du ikke kom for Ribe Ret, sagde Konen, hun saa sin Søn dingle i Varde Galge, og det kan jo godt være, at denne Mand, som kom ud af et dansk Fængsel, ved Tanken om, hvad der kunde møde ham i et andet Land, har været ganske fornøjet med, at det var gaaet ham saadan her, idet der virkelig ventede ham en Ribe Ret, hvor han kom hen.

Men saadan som nu denne Forhandling har formet sig, vil jeg sige til Slut for mit Vedkommende — jeg venter, at det kan blive til Slut —, at Straffens Formaal er efter min Mening eet af to: enten at sikre Samfundet mod den farlige Forbryder eller at søge at bringe den Forbryder, som ikke er farlig, og som kan paavirkes, ind paa en Livsbane, hvor han kan holde sig inden for Loven og blive en nyttig Statsborger. Det, der her er lagt Vægt paa i Dag, er jo Sikringen mod den farlige Forbryder; og der maa jeg bestemt hævde, at de Bestemmelser, vi i den Henseende har om Sikkerhedsforvaring, er et meget skarpere og mere hensigtsmæssigt Middel til Sikring mod Forbryderne end noget, vi tidligere har haft.

Dette med Dødsstraffen er jo godt nok, og det lyder godt nok, at den, vi har hugget Hovedet af, ham faar vi da ikke mere Fortræd af; men Forholdet er i Virkeligheden dette, at naar det kommer til Stykket, bliver man meget forsigtig med at hugge Hovedet af en Mand. Vi havde Dødsstraf her i Landet lige indtil 1933; men siden 1892 er der ikke sket nogen Henrettelse, og det er overhovedet kun ganske enkeltvis med lange og mange Aars Mellemrum, at der er foregaaet en Henrettelse. Saa maa man meget heller have Midler, man ikke viger tilbage for at anvende over for den farlige Forbrydelse, og et saadant Middel er netop Sikkerhedsforvaringen.

Og i den Henseende skal jeg ikke holde